

Loukkaamaton omatunto Ap.t. 24:1-27

1. Viiden päivän kuluttua ylipappi Ananias tuli Kesareaan muutamien vanhinten ja asianajaja Tertulluksen kanssa, ja he ilmoittivat maaherralle syyttävänsä Paavalia.

2. Kun Paavali oli kutsuttu paikalle, Tertullus aloitti syytöspuheensa. Hän sanoi: "Sinun ansiostasi, korkea-arvoinen Feeliks, me olemme saaneet nauttia suurta rauhaa, ja sinun huolenpidossasi on saatu aikaan parannuksia tämän kansan hyväksi.

3. Sen me mitä kiitollisimmin tunnustamme, kaikin tavoin ja kaikkialla.

4. Mutta etten viivyttäisi sinua kovin kauan, pyydän sinua hetken aikaa suosiollisesti kuuntelemaan meitä.

5. Me olemme havainneet, että tämä mies on **ruttotauti** ja **levottomuuksien lietsoja** kaikkialla maailmassa kaikkien juutalaisten keskuudessa. Hän on **nasaretilaisten lahkoon johtaja**.

6. Hän on yrittänyt saastuttaa temppelinkin, joten me otimme hänet kiinni. [Tahdoimme tuomita hänet oman lakimme mukaan,

7. mutta komentaja Lysias tuli ja riisti hänet väkivalloin käsistämme. Komentaja vei hänet pois

8. ja käski hänen syyttäjiensä tulla sinun eteesi.] Voit itse kuulustelemalla saada hänetä tiedon kaikesta, mistä me häntä syytämme."

9. Myös juutalaiset yhtyivät syytökseen ja väittivät asian olevan niin.

10. Maaherran nyökättyä merkiksi, että Paavali sai puhua, tämä vastasi: "Koska tiedän sinun olleen monta vuotta tämän kansan tuomarina, **puolustaudun luottavaisin mielin**.

11. Voit itse varmistaa, ettei ole kuin kaksitoista päivää siitä, kun menin ylös Jerusalemiin rukoilemaan.

12. Nämä miehet eivät ole tavanneet minua väittelemästä kenenkään kanssa tai aiheuttamasta levottomuutta, eivät temppelissä, eivät synagogissa eivätkä kaupungilla.

13. **Eivät** he myöskään **voi näyttää** sinulle **toteen** sitä, mistä he nyt minua syyttävät.

14. Mutta sen minä sinulle tunnustan, että **kuljen** sitä **tietä**, jota he sanovat **lahkoksi**, ja näin **palvelen isieni Jumalaa ja uskon kaiken, mitä laissa ja profeetoissa on kirjoitettu**.

15. Minä pidän sen **toivon Jumalaan**, että on oleva **ylösnousemus**, jota nämä itsekin odottavat, sekä **vanhurskaiden** että **väärintekijöiden**.

16. Siksi ahkeroinkin, että minulla aina olisi **loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä**.

17. Monien vuosien jälkeen tulin tuomaan **almuja kansalleni** ja toimittamaan uhreja.

18. Näitä toimittaessani muutamat Aasiasta tulleet juutalaiset tapasivat minut puhdistautuneena temppelialueella. Ei ollut mitään väentungosta eikä meteliä.

19. Heidän pitäisi olla täällä sinun edessäsi ja syyttää, mikäli heillä on jotakin minua vastaan.

20. Tai sanokoot nämä tässä, mitä rikollista he minussa huomasivat, kun seisoin neuvoston edessä.

21. Vai onko kysymys tästä yhdestä lauseesta, jonka huusin seisoessani heidän edessään: **'Kuolleiden ylösnousemuksen tähden** minä tänään olen teidän **tuomittavananne'**?"

22. Mutta Feeliks, joka oli tarkoin perillä tästä tiestä, siirsi asian käsittelyn tuonnemaksi ja sanoi: "Kun komentaja Lysias tulee tänne, tutkin teidän asianne."

23. Hän käski, että sadanpäällikön oli pidettävä Paavalia vartioituna mutta suotava hänelle **lievennyksiä** estämättä ketään hänen **ystävistään palvelemasta häntä**.

24. Paavalia pidetään vankeudessa Muutamien päivien kuluttua Feeliks saapui juutalaisen vaimonsa Drusillan kanssa, lähetti hakemaan Paavalin ja kuunteli, kun hän **puhui uskosta Kristukseen Jeesukseen**.

25. Mutta kun Paavali puhui **vanhurskudesta**, itsehillinnästä ja tulevasta **tuomios-ta**, Feeliks pelästyi ja sanoi: **"Mene tällä**

kertaa pois, mutta kun tulee sopiva aika, kutsun sinut taas."

26. Samalla hän myös **toivoi saavansa Paavalilta rahaa, ja siksi hän useita kertoja lähetti hakemaan hänet luokseen ja keskusteli hänen kanssaan.**

27. Kahden vuoden kuluttua Feeliksillä tuli Porkius Festus, ja koska Feeliksillä halusi olla mieliksi juutalaisille, hän jätti Paavalin vankeuteen.

Onko sinulla hyvä omatunto?

Onko sinulla hyvä omatunto? Mistä löydät avun, kun sydämesi syyttää sinua? Miksi Paavali saattoi sanoa vaeltavansa hyvällä omallatunnolla sekä Jumalan että ihmisten edessä? Miten loukkaamattoman omantunnon voi saada ja miten sen säilyttää, kun monelta suunnalta joudumme kokemaan syytöksiä.

Kaksi vuotta vankeutta Kesareassa

Jerusalemossa Paavali vangittiin ja tuotiin Kesareaan, missä oikeudenkäynti häntä vastaan alkoi. Paavalin tutkintovankuus Kesareassa venyi kahden vuoden mittaiseksi. Alun oikeuskäsittelyjen jälkeen tapahtumat kuin seisahtuivat. Mutta näennäisen pysähtyneisyydenkin keskellä Jumala toimi. Vaikka edettiin etanan vauhtia, suunta oli koko ajan Roomaan. Paavali sai kipeästi kaipaamaansa lepoa ja tilaisuuden opetella uutta vankilasta käsin tapahtuvaa todistustyömuotoa. Maaherra Felix sai kuulla hänen todistuksensa. (10–21)

Vihan voima (1)

Paavalin syyttäjät saapuivat Jerusalemissa ja Paavali puolustautui heidän väitteitään vastaan. Ylipappi Ananiaan läsnäolo syyttäjien joukossa kertoo, mistä lähteistä heidän syytöksensä nousivat. Vanhan ylipapin oli varmasti hyvin vastenmielistä lähteä sadan kilometrin raskaalle matkalle Jerusalemissa Kesareaan. Mutta niin hän kuitenkin teki ja vielä erittäin suurella kiireellä.

Paavali ja Paavalin edustama kristillinen seurakunta oli saanut hänet ja neuvoston niin syvän vihan valtaan, että sen voimalla hän oli valmis ikäänsä nähden hämmästyttäviin fyysisiin ponnistuksiin. Hän ja hänen mukanaan tulleet vanhimmat olivat palkanneet asianajajakseen Tertulluksen, erään alueen etevimmistä juristeista. Näin he halusivat taata, ettei heidän syytöksiään voitaisi sivuuttaa ainakaan juridisten kömmähdysten vuoksi.

Syytöksiä (2–9)

Ensin syyttäjät halusivat mustamaalata Paavalin maineen maaherran silmissä. Nimityksellään "ruttotauti" he kuvasivat Paavalin turmeltuneisuutta ja ala-arvoista moraalista. Sitten he esittivät ensimmäisen varsinaisen syytöksen. Paavali oli *"joka puolella maailmaa lietsomassa levottomuutta juutalaisten keskuudessa"*. (5) He ehkä perustelivat väitettään huhuilla levottomuuksista Efesoksessa ja Filippissä. Pääsyytöksensä he kiteyttivät väittämällä Paavalia *"nasaretilaisten lahkoon johtaja"*. Kolmannella syytöksellään he halusivat antaa näyttöä kahdesta edellisestä: *"Hän yritti saastuttaa temppelekin."* (6)

Jos tämä syytös olisi ollut totta, Paavali olisi rikkonut heprealaista lakia ja syyllistynyt mellakan nostattamiseen Jerusalemissa.

Puolustus (10–21)

Puolustuksessaan Paavali osoitti kyvykkyytensä. Hän aloitti puheensa kohteliaan suorasti ilman imarteluja, joihin Tertullus oli turvautunut. Hänen perusteensa olivat ankaran loogisia. Hän torjui syytökset ja vaati syyttäjiltä todisteita. Paavali tuns Rooman lain hyvin. Hän vaati todisteita, koska ilman niitä laki ei tuominnut ketään. Paavali jatkoi kertomalla Felixille oman tarinansa. Hänen elämänsä todisti, miten kestävämiä esitetyt syytökset olivat.

Lahko vai aito usko? (14–15)

Rooman laki myönsi juutalaisuudelle erityissuojelun. Syyttäjät pyrkivät osoittamaan, että Paavalin edustama "nasaretilainen lahko" ja hän sen "johtajana" kuuluivat juutalaisuuden ulkopuolelle. Siksi hänellä ei olisi oikeutta juutalaisuuden nauttimaan lailliseen suojeluun. Paavali vastasi siihen: *"Mutta sen minä sinulle tunnustan, että kuljen sitä tietä, jota he sanovat lahkoksi, ja näin palvelen isieni Jumalaa: kaiken sen, mitä laissa ja profeettojen kirjoissa sanotaan, minä uskon, ja yhtä lailla kuin nämä tässä minä toivon ja odotan, että Jumala herättää kuolleista niin hurskaat kuin jumalattomat."* (14–15)

Paavali väitti siis, että hänen uskonsa oli syyttäjien omaa uskoa. Hän vain oli tehnyt siitä johtopäätökset loppuun asti. Näin hän väitti, että juutalaiset itse olivat vesittäneet uskontonsa ja rikkoneet sen periaatteet. He eivät halunneet olla johdonmukaisia omien pyhien kirjoitustensa vaatimuksille. Hän palveli Jumalaa Vanhan testamentin opetuksen mukaisesti. Ylösnousemususkon tulisi olla kaikkien juutalaisten uskon ydintä.

Loukkaamaton omatunto (16–21)

Paavali korosti, että hänelle usko ei merkinnyt vain ulkonaisten tapojen noudattamista, vaan perustui henkilökohtaiseen vakaumukseen: *"Siksi teen kaikkeni, että minulla aina olisi puhdas omatunto Jumalan ja ihmisten edessä."* (16)

Sitten Paavali selitti Jerusalemin matkansa syyn. Hän oli tullut toimittamaan taloudellista apua kansansa köyhille. Lopuksi hän kiisti kaikki syytökset levottomuuksien nostattamisesta perusteettomina.

Lykkäys ja lievä vankeus (22–26)

Istunto päättyi siihen, että Felix lykkäsi asian käsittelyn myöhemmäksi. Samalla hän osoitti lempeyttä Paavalia kohtaan pitämällä häntä erittäin lievässä vankeudessa. Paavalin ystävät saivat käydä vapaasti tapaamassa häntä. Käsittelyn kestäessä Felix keskusteli usein Paavalin kanssa ja kuunteli hänen opetustaan. Hän tavoitteli myös lahjuksia mieheltä, joka oli tuonut suuren avustuksen Jerusalemin köyhille.

Felixin lähtö (27)

Asian käsittely pitkittyi kahteen vuoteen. Sitten Felix itse joutui lähtemään Roomaan. Hänet haastettiin vastaamaan juutalaisten kohtelussa tapahtuneista julmuuksista. Koska hän ei ollut vaarassa vain menettää virkaansa vaan myös päänsä, hän jätti Paavalin vankilaan parantaakseen asemaansa juutalaisten silmissä. Ennen lähtöään hän määräsi myös Paavalin kahleisiin eli ankaraan vankeuteen.

Etanan vauhtia eteenpäin

Vaikka Paavalin matka juuttui kahdeksi vuodeksi paikalleen, Herra oli kaiken aikaa toteuttamassa lupaustaan. Paavali oli todistava hänestä myös Roomassa. Tämän toiminnan miehen kärsivällisyys ja usko olivat melkoisella koetuksella asioiden kovin hitaan edistymisen vuoksi. Kun vähän myöhemmin Festuksen edessä Paavali vetosi keisariin, se saattoi johtua osaksi myös hänen halustaan saada asioihin hiukan vauhtia. Mitään toiveita vapautumisesta eivät nämä kaksi vuotta olleet hänelle antaneet. Tämän keskellä Herra valmisti häntä Roomaa varten. Hän oli siirtynyt vankeuden aikana heprealaisesta ympäristöstä roomalaiseen. Muutos valmisti häntä niihin tärkeisiin hetkiin, jotka olisivat Roomassa edessä.

Lepojakso vankilassa

Kahden vuoden lievään vankeuteen sisältyi myös Herran erityistä huolenpitoa. Hän halusi antaa palvelijalleen tilaisuuden todelliseen lepoon ennen uusia taisteluita. Vuodet ennen Jerusalemiin tuloa olivat olleet äärimmäisen työntäyteiset ja fyysisesti raskaat. Herra tiesi myös, mitä Paavalilla oli edessään. Hän tarvitsi lepoa ja aikaa latautua Herran hoidossa ja ystävien huolenpidossa. Luukas ja Aristarkos olivat hänen apunaan lähes koko ajan.

Uusi liitto on vanhan täyttymys

Juuri näihin aikoihin kirjoitettiin Heprealaiskirje. Sen teema on täsmälleen sama, kuin Paavalin Felixille pitämän puheen teema: "Evankeliumi Jeesuksesta Kristuksesta on Vanhan liiton täyttymys." Vaikka kirjeen kirjoittajasta ei ole mitään yleisesti hyväksyttyä käsitystä, ei olisi ihme, vaikka joku Paavalin seurassa olleista olisi sen hänen ohjeidensa ja opetuksensa pohjalta kirjoittanut.

Jumalan kutsu – omantunnon säikähdys (24–25)

Kuva Felixistä ei ole erityisen mairitteleva. Yleinen historia kertoo, että hän oli vapautettu orja, joka vapauttamisensa yhteydessä oli ottanut nimen Felix, joka merkitsee onnellista. Tacitus, roomalainen historioitsija kirjoittaa hänestä: "Kaikessa julmuudessaan ja hekumallisuudessaan hän harjoitti kuninkaallista valtaansa kuin orja." Harva despotti on julmempi kuin valtaistuimelle korotettu entinen orja.

Drusilla ei ollut Felixin vaimo, vaan eli julkisessa aviorikoksessa hänen kanssaan. Felix oli erittäin rahanhimoinen ja turmeltunut maaherra. Vaikka hän aluksi kuunteli Paavalia vilpittömästä kiinnostuksesta valoa kohtaan, jatkossa häntä hallitsi halu saada lahjuksia Paavalilta. Hän oli oppinut tekemään kompromisseja ja lykkäämään asioitten käsittelyä. Hän lykkäsi ensin Paavalin asian ja sitten oman asiansa Jumalan edessä: "*Saat mennä. Kutsun sinut taas toiste, kun minulla on aikaa.*" (KR 1938: minulle sopii)(25)

Paavalin rohkeus ja Pyhän Hengen kutsu (25)

Felixin aluksi osoittamaa kiinnostusta evankeliumin sanomaa kohtaan osoittaa se, että hän lykkäsi Paavali asian, ja pani hänet vain lievään vankeuteen. Hänen kiinnostuksensa perustui osin tietoon, joka hänellä oli jo entuudestaan kristinuskosta. Siksi hän varta vasten pyysi Paavalia kertomaan uskostaan hänelle ja juutalaissyntyiselle Drusillalle.

Paavalin uskollisuudesta Jumalan totuudelle ja hänen rohkeudestaan Pyhässä Hengessä kertoo se, että hän puhui Felixille Jumalan vanhurskaudesta ja varoitti Juma-

lan tuomiosta, vaikka hän tiesi, kuinka julma vallankäyttäjä hänen edessään oli. Hän puhui myös itsehillinnästä, vaikka Drusilla – Felixin himojen kohde – istui Felixin vieressä. Felix pelästyi kuullessaan puheen. Tämä hänen pelkonsa oli Pyhän Hengen kutsu parannukseen ja pelastukseen. Se oli osoitus Jumalan etsivästä rakkaudesta. Siinä oli hänen elämänsä tilaisuus.

Huomenna – ei koskaan

Mutta herätykseen tullut Felix turvautui viivytystaktiikkaansa. *"Mene tällä haavaa pois, mutta kun minulle sopii, kutsutan sinut taas"*. Ja kahden vuoden kuluttua hänen sydämensä oli täysin paatunut. Himojen orjan, hillittömän vallan väärinkäyttäjän ja julmurin Kristus kykenee pelastamaan ja siksi hänestä on toivoa.

Mutta siitä, joka kovettaa sydämensä Herran kutsun kohdatessaan, ei ole toivoa. Felix teki jotain samantapaista ja yhtä järkyttävää kuin Herodes aikanaan mestatesaan Johannes Kastajan. Hän määräsi hänelle pelastuksen sanan julistaneen Paavalin kahleisiin ja lähti itse Roomaan.

Hengellinen herääminen alkaa pelästymisestä. Ihminen herään tajuamaan omien syntiensä kauheuden Jumalan tuomioistuimen edessä. Se johtaa joko parannukseen ja pelastumiseen tai paatumukseen. Paatumus on hirvittävin tila, missä ihminen voi elää.

Tyypillisin tapa torjua Jumalan sana, kun se osuu omaantuntoon, on tänäänkin siirtää parannuksen teko myöhemmäksi, ajankohtaan joka sopisi paremmin. Mutta koskaan ei tule parempaa tilaisuutta, kuin silloin kun Jumala kutsuu ja vetää puoleensa. Syntien tunnustaminen ja totuuden kohtaaminen ja Herran avuksi huutaminen on aina vaikeaa ja tulee sitä vaikeammaksi, mitä myöhemmäksi se siirretään. Siksi Heran sanoo: "Tänään on pelastuksen päivä, tule tänään Herran valoon, Hänellä on paljon armoa ja anteeksiantamusta sinulle."

Omantunnon toiminnasta

Felix paadutti omantuntonsa mutta Paavali puolestaan sanoi: **"Siksi ahkeroin, että minulla aina olisi loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä."** Paavali perusteli omantunnonkilvoituksensa viittaamalla kahteen erilaiseen ja useiden Raamatun selittäjän mukaan myös eriaikaiseen tuomioon: vanhurskusten ja väärin tuomioon.

Siksi katsomme vielä hiukan omantunnon roolia uskovan ihmisen elämässä. Paavali osoittaa Roomalaiskirjeessä, että Jumala toimii kaikkien ihmisten myös pakanoiden elämässä omantunnon äänen kautta. Hän kirjoittaa:

Kun pakanatkin, joilla ei ole lakia, tekevät luonnostaan, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia olekaan, ovat itse itselleen laki. Näin he osoittavat, että lain vaatimukset on kirjoitettu heidän sydämeensä, kun heidän omantuntonsa todistaa ja heidän ajatuksensa yhdessä syyttävät tai myös puolustavat heitä sinä päivänä, jona Jumala minun julistamani evankeliumin mukaisesti tuomitsee ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta. (Room. 2:14-16)

Omantunnon toiminta kuuluu jaossa laki ja evankeliumi lain piiriin. Se toimii todistajana aina viimeistä tuomiota myöten ja osoittaa kaikki ihmiset syyllisiksi, vaikka se myös puolustaa meitä vääriä syytöksiä vastaan. Omantunnon vaatimus on ehdoton:

”Tee tämä!” ”Älä tee tätä!” Emme voi vaikka usein yritämmekin lahjoa omaatuntoamme. Toki voimme sitten yrittää vaihtaa sen ja paeta sen syytöksiä kiireeseen, aktiiviseen unohtamiseen ja torjuntaan, vaikka alitajuntaan torjuttuna omatunto edelleen piinaakin mieltämme omia reittejään myöten. Voimme edelleen turruttaa ja lopulta paaduttaa omantuntomme toistamalla samoja syntejä tarpeeksi monta kertaa niistä parannusta tekemättä. Eräessä mielessä syntitottumukset ovat kauheinta mitä meille täällä ajassa voi tapahtua.

Omatunto kuuluu siis Jumalan yleiseen ilmoitukseen ja alun perin sen sisältö on sama eli Jumalan laki. Omaatuntoa voisi verrata tietokoneen laitteeseen, joka toimii kyllä oikein, mutta kun sille riittävästi työnnetään vääristäviä ohjelmia, se alkaa syyttämään silloin kuin ei pitäisi ja vaikenee silloin kuin pitäisi. Tietämättömyys, väärä kasvatuksessa saatu normisto, ehdonvallan asiat saattavat vääristää omantunnon sisällön. Siksi uskovan kristityn tulee aina uudelleen kalibroida eli saattaa alkutilaan omantuntonsa Raamatun sanalla.

Omantunnon syytökset

Omantunnon syyttävä toiminta on niin piinaavaa, että se riistää ihmiseltä ilon, vie kyvyn rakastaa toisia ja voiman vastustaa kiusauksia. Siksi ei ole ihme, että tämän päivän suomalainen pitää lähes pahimpana rikoksena sitä, että joku syyllistää häntä eli saa hänen omantuntonsa piinaamaan häntä. Omantunto kertoo kyllä, mikä on oikein, mutta se ei anna voimaa hyvän tekemiseen. Se on annettu meille, jotta etsisimme apua Jeesuksen Golgatan verestä. Ihmiselle on tuhoisaa toimia vastoin omaatuntoa. On sanottu, että paras tyyny ja unilääke on hyvä omantunto.

Tyypillisiä asioita, jotka aiheuttavat pahaa omaatuntoa ovat esimerkiksi valehteleminen, paha puhe, varastaminen, liikennerikkomukset, riitely, laiminlyönnit, seksuaaliset lankeemukset, väärä ajankäyttö suhteessa Herraan ja lähimmäisiin, rahan tuhlaus, saastaisen katselu tai lukeminen, läheisten laiminlyönti, abortti, viha, murha, katkeruus, ahneus, kateus, riittämättömyys Jumalan ja ihmisten edessä jne.

Omantunnon elämän hoito

Paavali ahkeroi voidakseen elää hyvällä omallatunnolla sekä ihmisten että Jumalan edessä. Uskovalle on siis tärkeää hoitaa omantunto puhtaaksi ja syyllisyys pois pilaa-masta elämää. Omantunnon puhtauden saaminen on tärkeämpää kuin saada poistetuksi se syy, joka syyllisyyden aiheuttaa. Moni nimittäin yrittää parantaa itseään, päästäkseen vapaaksi syyllisyydestä. Mutta se ei johda mihinkään muuhun kuin itsepetokseen tai epätoivoon. Suuri valhe on väittää, ettei voi pyytää anteeksi ennen kuin on onnistunut jotenkin sovittamaan tai korvaamaan asian.

Ensin on saatava omaatuntoon puhdistus ja vasta sen jälkeen voidaan oikein käsitellä syntejä, jotka syyllisyyden aiheuttivat. Omantunnon puhdistus voi tapahtua vain Jeesuksen Golgatalla uhraaman sovintoveren voimalla. Se tapahtuu tulella valoon, tunnustamalla synti synniksi, kääntymällä Jeesuksen puoleen ja anomalla anteeksiantamusta. Herra lupaa sen kaikille ja kaikista synneistä niille, jotka turvaavat Jeesuksen sovitustyöhön. Herran eteen tullessa on tärkeää olla ehdottoman totuudellinen. Se vaatii kyllä nöyryyttä, mutta nöyryys on juuri totuuteen suostumista Jumalan kasvojen edessä. Se merkitsee sen tunnustamista, että olet ansainnut tuomion. Silloin saat vedota Jeesuksen kärsimiseen ja kuolemaan puolestasi. Nyt Jeesuksen veri puhdistaa omantuntosi synneistä ja kuolleista teoista eli omista pelas-

tusyrityksiltä. Hän sen tekee etkä sinä. Jeesus kärsi ja nousi kuolleista sinun tähtesi, sinä saat kaiken anteeksi.

Tärkeätä on tiedostaa, että syy anteeksi saamiseen ei ole synnin tunnustaminen. Se on kyllä ehto, mutta ei syy. Syy on Jeesuksen risti. Näiden kahden asian sekoittamien on äärimmäisen vaarallista, sillä silloin ihminen alkaa tehdä omista tunnustuksistaan jonkinlaisen perustan sille, että saa anteeksi. Siitä voi joutua kuheaan tunnustamisen kierteeseen niin kuin Luther aikanaan.

Ihmisiltä anteeksi pyytäminen on seuraava askel. Se on vaikeaa mutta ei mahdotonta, koska on saanut jo Jumalalta kaiken anteeksi. Siitä sitten seuraa parannuksen hedelmänä vääryyden korvaaminen sikäli kuin se on mahdollista niin kuin esimerkiksi Sakkeuksen tapauksessa. Puhdas omantunto avaa Pyhän Hengen voimalle vapauden ja pääsemme taas kulkemaan rakkauden tiellä eteenpäin.

Puhdas omantunto uskonelämän hoidossa

Paavali kirjoittaa miten tärkeä on omantunnon puhtauden säilyttäminen uskon kilvoituksessa näin:

Käskymme päämääränä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä, hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta. (1. Tim. 1:5) Ilman hyvää omaatuntoa ei rakkaus pääse vaikuttamaan uskovan elämässä. Varoittavana esimerkkinä Paavali mainitsee samassa luvussa surullisen tapauksen:

*Tämän käskyn minä annan sinulle, poikani Timoteus, aikaisempien sinusta lausuttujen profetioiden mukaisesti, että niiden nojalla taistelisit jalon taistelun säilyttäen uskon ja **hyvän omantunnon**. Jotkut ovat sen **hylänneet** ja siksi joutuneet uskossaan haaksirikkoon. Niitä ovat Hymenaios ja Aleksandros, jotka olen luovuttanut Saatanan haltuun, kuritettaviksi, etteivät enää pilkkaisi. (1. Tim. 1:18-20)*

Tärkeä lisähuomautus

On huomattava kuitenkin, että hyvä omantunto ei ole sama kuin pelastus. Paavali kirjoittaa näin:

*Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, tuomitsetteko te tai jokin ihmisten tuomioistuin minut. En itsekään tuomitse itseäni. Minulla **ei ole mitään tunnollani**, mutta ei minua sen perusteella ole **vanhurskautettu**, vaan minun tuomarini on Herra. Älkää siis tuomitko ennenaikaisesti, ennen kuin Herra tulee. Hän valaisee pimeyden kätököt ja tuo esiin sydänten ajatukset, ja silloin itse kukin saa kiitoksen Jumalalta. (1.Kor. 4: 3-5)*

Meidän vanhurskaudemme on Kristuksen työn varassa myös silloin, kun joudumme omantunnon syytösten keskelle. Voimme joutua hyvinkin syvien itsesyytösten valtaan ja epäilyksiin, sillä Sielunvihollinen haluaa meiltä viedä pelastusvarmuuden. Silloin on hyvä avata myös seuraava kohta Johannekselta:

Tästä me tiedämme, että olemme totuudesta, ja me voimme hänen edessään rauhoittaa sydämemme, jos se syyttää meitä. Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaiken. (1. Joh. 3:19-20)

Viime kädessä emme luota omantuntomme todistukseen vaan Jumalan sanan todistukseen siitä, että Jeesuksen sovitus synneistämme riittää silloinkin, kun joudumme syviin syövereihin. Siinä on lohdutuksemme ja siihen saamme turvata, kun omantunto syyttää.

Esimerkki Japanista – Eiko Satoon todistus

Jumala kutsui sisäisen ahdistuksen kautta minut ensi kertaa elämässäni kristillisen kirkkoon 19.9.1991. Kun Etsin tietä kirkolle aiemmin käsiini saamani joulujumalanpalveluksen ilmoituksen osoitteen perusteella, sydämeni täytti ahdistunut huuto: "Auta minua, tee jotain hyväkseni". Kun kuulin seurakunnan pastorilta, että Jeesus pelastaa, mieleni hieman rauhoittui.

Minua ajoi etsimään pelastusta seuraavanlainen elämäntilanne. Tuolloin lukion ensimmäisellä luokalla ollut poikani kieltäytyi menemästä kouluun, kun toinen lukukausi oli alkamassa. Siihen asti hän ei ollut osoittanut mitään oireita koulupelosta, joten hämmästyin ja rupesin murehtimaan hänen tulevaisuuden mahdollisuuksiaan. Kuvittelin tuolloin ihan tosissani, ettei pojallani olisi mitään tulevaisuutta, ellei hän valmistuisi yliopistosta.

Huolissani kyselin apua sukulaisilta ja viranomaisilta, mutta koska lukio ei kuulu oppivelvollisuuden piiriin, kukaan ei ollut valmis auttamaan pojan saamiseksi takaisin kouluun. Pikemminkin koin, että vanhempia syyllistettiin asiassa.

Juuri silloin sanomalehden välistä löytyi ilmoitus, jossa luvattiin 20 euron hinnasta ratkaisua ahdistaviin ongelmiin. Kun nyt ajattelen, niin eihän rahalla voi tällaisia ongelmia ratkaista, mutta silloin etsin niin kovasti apua hätääni, että menin ilmoitettuun paikkaan. Kun kerroin asiani, minulta alettiin kysellä oman menneisyyteeni liittyviä asioista. Vastasin rehellisesti kysymyksiin. Tällöin syyksi poikani tilaan selitettiin se, mitä minä olin menneisyydessäni tehnyt. Kuulemani kauhistutti minua ja aloin syyttää itseäni. Kun sydämeni ja mieleni oli täynnä vain sitä, miten saisin poikani takaisin kouluun, en kyennyt rauhalliseen harkintaan, vaan maksoin ensimmäisellä kerralla 20 euroa. Seuraavalla kerralla menin 300 euroa mukana, mutta sitä seuraavalla kerralla minulta vaadittiin jo 10 000 euron maksua. Kysymykseksi, miksi pitäisi maksaa niin valtava summa, vastattiin: "Tarvitsen tuon summan rukoillakseeni apua pojalleni!" Kun kysyin, mitä minun sitten pitäisi tehdä, minulle kerrottiin aivan tosisaan, että minun pitäisi nousta joka aamu aikaisin ja siivota vessa.

Ihmettelin, mahtaisiko poikani todellakin saada avun tuollaista tekemällä. Kun aloin epäillä touhua ja suurta rahasummaa vaadittaessa lopulta ilmoitin, että tämä saa nyt riittää, niin yhdessä hetkessä asenne minuun muuttui ja minua alettiin panetella ja uhkailla.

Mutta tuo syyttely palautti mieleeni nuoruudessa tekemieni syntieni muiston. Surkeat asiat painoivat raskaina sydämelläni. En tiennyt, miten voisin sovittaa vuosien takaiset lankeemukseni. Sietämätön tuska sisimmässäni palasin kotiini. Syytös, että poikani ongelmat olivat minun syytäni, ei antanut minulle hetkenkään rauhaa. Siksi tartuin aiemmin lähistöllä asuvalta kristityltä saamaani kutsulappuun ja etsin tieni tuohon kristilliseen kirkkoon.

Kirkon pastori kertoi, että minun ei tarvitsisi olla epätoivoinen, sillä Jeesus kykenee pelastamaan ja auttamaan. Hän rohkaisi minua hirveässä tuskassani. Sitten hän laski hiljaa kätensä minun olkapäälleni ja rukoili puolestani.

Mieleni rauhoittui, lainasin kirkosta Raamatun ja aloin ahmien lukea sitä. Seuraavasta sunnuntaista lähtien aloin käydä jumalanpalveluksissa, lainasin Raamatun ymmärtämistä helpottavan Raamatun sanakirjan. Viikolla pidettävässä Raamattu-piirissä aloin kysellä, kuka Jeesus oikeastaan oli. Etsin tosissani vastausta kysymykseen, miten minä voisin pelastua.

Seitsemän viikkoa siitä, kun aloin käydä kirkossa, aivan yllättäen kesken jumalanpalveluksen sydämeeni laskeutui selkeä taju siitä, että Jeesus on Jumala. Minulle, joka olin koko sydämeistäni etsinyt apua ja pelastusta, annettiinkin ylhäältä usko siihen, että Jeesus on Jumala.

Tunsin, miten kaikki hartioilla olleet taakkani putosivat pois. Sydämeni täytti rauha. Koin, että voin täydellä luottamuksella jättää kaikki asiani Jumalan käsiin.

Mutta kun sitten palasin yksin kotiin, en voinut olla ihmettelemättä, miten olin yhdessä hetkessä voinut saada uskon sydämeeni. Silmiini osui silloin (nuorena täysin halvautuneen kristityn taiteilijan) Tomohiro Hoshinin kalenteriin kirjoitettu runo, joka kuuluu näin:

"Siihen, että liikkumaan kykenevä ihminen pysyy hiljaa paikallaan, tarvitaan sinnikkyyttä.

Tarvitseekohan minunlainen liikuntakyvytön sinnikkyyttä omaan liikkumattomuuteensa?

Kun huomasin sen, oli kuin, minut ohdakkeiseen köyteen tiukasti sitonut pinnistelyn ja ponnistelun side olisi kerralla katkennut."

Silmäys runoon havahdutti minut. Luin runon moneen kertaan. Mutta minähän juuri olen tuossa tilassa! En itse kykene mihinkään kysymysteni ratkaisemiseksi. Minähän olen juuri tuo liikkumaan kykenemätön. Siihen asti olin kuvitellut saavani aikaan jotain tekemisilläni ja sinnikkyydelläni. Mutta kun minut havahdutettiin todellisuuteen, että omin voimin en saa mitään aikaan, olen liikkumaan kykenemätön heikko olento, saatoinkin avata koko sydämeeni Jeesukselle Kristukselle ja ottaa Hänet vastaan Vapahtajanani.

Tuona hetkenä minä, joka olin kantanut niin suurta huolta poikani tulevaisuudesta ilman yliopistokoulutusta, saatoin jättää myös poikani asiat Jumalan käsiin. Jumala on poikani luonut. Jumala on valmistanut häntä varten myös tien ja kykenee kuljettamaan sillä häntä. Tajuusin, ettei poikani ollut tullutkaan tämän maailmaan pelkästään minun kauttani. Siitä hetkestä minä, joka olin luottanut omaan voimaani mutta ajautunutkin omista ajatuksistani tuskan pyörreiluun, aloin rukoilla, että voisin yhä syvemmin luottaa Jumalaan.

Kun sain lahjaksi uskon, ajattelin olevani pelastunut. Mutta siinä vaiheessa minulla ei vielä ollut varmuutta siitä, että olinko saanut syntini anteeksi. Menemällä naimisiin olin onnistunut kätkemään menneisyyteni häpeän, mutta syntieni synkkä todellisuus säilyikin kipuna sydämessäni. Jumala käytti poikani koulupelkoa paljastaakseen sydämeeni kätkeytynyt synnit ja vapauttaakseen minut niistä sovitustyönsä kautta. Hän kutsui minut tällä tavalla sisälle syntien anteeksiantamukseen, joka tapahtui kasteessani.

Sen vuoden joulukuun 22. päivänä kastehetkellä tunnustin Jumalan edessä syntini: "Herra armahda minua. Syntini ovat minun, eivät poikani!" Se Jeesus Kristus, joka rukoili ristin puulla "Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät", otti minunkin syntieni rangaistuksen kannettavakseen.

Jeesuksen Kristuksen kallis ristin uhri antoi myös minun sydämelleni anteeksiantamuksen. Sain vakuuden Hänen rakkaudestaan. Tänään kiitan Jumalaa siitä lahjasta, että synnit anteeksi saaneena saan vaeltaa uudessa elämässä Hänen edessään ja Häntä rukoillen.

Lopuksi luen yhden Raamatun lauseen:

"Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän." (Joh. 3:16) (Fukuyama 23.10.2004)

Entä sinä?

Tunnetko sinä jo sen Jeesuksen, joka sovitti syntisi Golgatalla? Oletko päässyt maistamaan sitä lepoa ja rauhaa, kun omatunto ei syytä ja tietää, että Jeesuksen kautta saa olla turvassa Isän lapsena. Ellet, tie on sinullekin auki. Käy Jeesuksen kasvojen eteen rukouksessa ja tunnusta kaikki mikä sinua painaa Hänelle. Älä salaa mitään, sillä Herra kyllä näkee ja tietää kuka ja millainen olet. Hän rakastaa sinua ja haluaa antaa sinulle kaiken anteeksi ja uuden elämän Hänen yhteydessään.

Sinä, joka jo tunnet Vapahtajan, saat tänään turvata samaan Golgatan ihmeelliseen armoon kuin ennenkin. Herra on sinun vanhurskautesi. Siksi saat omistaa myös uuden puhdistuksen omaantuntoosi. Samalla saat pyytää, että Herran sanansa kautta oikaisisi omantuntosi toiminnan oman tahtonsa mukaiseksi.

Jos taas olet Sielunvihollisen syytösten ja hyökkäysten kohteena, saat tänään katsoa Jeesukseen, joka on sinun syntisi jo sovittanut.